

Bratia a sestry,

dnešný žalm môžeme s čistým svedomím označiť za chválospev. Každému to musí byť zrejmé už po prvom počutí. Svedčí o tom aj trojité zvolanie „Dobroreč, duša moja, Hospodinovi“, ktorým je žalm ohraničený.(1 a 22. v.) Žalmista sám seba vyzýva a povzbudzuje k chvále Hospodina. Okrem toho rovnakými slovami vyzýva aj iných.(20, 21, 22. v.)

Ešte predtým, ako sa pozornejšie pozrieme na to, kto všetko má dobrorečiť Hospodinovi, zastavme sa ešte pri význame slova dobrorečiť. Nie je to len, že máme o niekom hovoriť iba to, čo je dobré. Znamená to tiež chváliť a vyzdvihovať. Takto máme pristupovať k Bohu. Jedine Jeho máme nadovšetko vyvyšovať. K oslave Boha máme tiež povzbudzovať ďalších.

Máme však začať od seba. Celým svojím vnútrom máme oslavovať Hospodina.(1. v.) Trochu to pripomína iný Boží príkaz: Milovať budeš Hospodina celým srdcom... Nielen spolovice, nielen akože a nielen niekedy – oslavovať Hospodina máme stále a v každej situácii. Aj vtedy, keď sa máme zle, môžeme si spomínať na to dobré, čo pre nás urobil a tým sa potešovať. V žalme pekne vyznieva to, že máme dobrorečiť Bohu za dobrodenie.(2. v.) Dobro-rečiť za dobro-denie. Našimi slovami chvály odpovedáme na Božie spásne konanie.

Dobrorečiť Bohu majú aj Boží anjeli a silní hrdinovia. Aj pozemské aj nebeské bytosti. Anjeli sú poslovia, ktorí odovzdávajú Božie posolstvo. Hrdinovia sú zase statoční bojovníci, ktorí sa veľakrát osvedčili v boji, ako o tom čítame v knihách Samuelových alebo Kráľovských. Aj tí najlepší pozemskí či nebeskí služobníci majú velebiť Boha. Každé dielo Božích rúk má oslavovať Boha. Sláva patrí jedine Bohu, pretože nikto nie je ako On.

Hospodin odpúšťa viny a uzdravuje choroby.(3. v.) Sme hriešni a smrteľní. Kým žijeme na zemi čelíme rôznym, viac či menej závažným, chorobám a padáme do nejedného pokušenia. Boh však môže našu porušenosť, aj vnútornú aj vonkajšiu, napraviť. Boh nám zaslúbil skrze Ježiša Krista vzkriesenie a život v nebeskom kráľovstve. O tom hovorí 4. verš: *Život ti vykupuje z hrobu, venčí ťa milosťou a milosrdenstvom.* Boh má v rukách nielen záver našich pozemských životov, ale už tu na zemi nám dáva to, čo potrebujeme. Boh je s nami od začiatku až dokonca. Sprevádza nás a zjavuje nám svoju vôľu.(7. v.) Obrazne povedané, dáva nám chlieb každodenný a aj chlieb duchovný. Teda je pôvodca toho hmotného, čo potrebujeme a zároveň nám dáva nádej, ktorá pramení z Jeho Slova.

V žalme sa viackrát opakuje motív milosti: Boh venčí milosťou; je milosrdný a bohatý v milosti; zmilúva sa. Milosť je šanca na nový začiatok. Je to opak odsúdenia a zavrhnutia. Izaiáš o Bohu napísal: *trstinu nalomenú nedolomí a tlejúci knôt neuhasí, opravdivé právo verne prinášať bude.* (42, 3) Boh dvíha človeka, keď padne a odpustenie dáva silu ísť ďalej.

Božia milosť je vzácna. Boli sme vykúpení Kristovou krvou. Boh sa vzdal všetkého, aby sme my mohli mať záchranu.

Aj keď sa Boh hnevá a trestá, tak už žalmista hovorí, že Boh sa nebude naveky hnevať. To neznamená, že si môžeme robiť, čo chceme a Boh nám to nakoniec aj tak odpustí. (9. v.) Potom by neplatilo, že Božia milosť je vzácna. Obmedzením Božieho hnevu je vyjadrené, že zmení náš údel. Ved' kvôli hriechom si zaslúžime iba smrť a zatratenie, ale Boh nás nesúdi podľa našich skutkov. *Nenakladá s nami podľa našich hriechov a neodpláca nám podľa našich vín.* (10. v.) Božia láska nie je závislá od tej našej. Božia láska ďaleko presahuje našu lásku k Nemu. Boh s nami dokonca zostáva aj vtedy, keď Ho opúšťame, zrádzame, keď si nevážime Jeho milosť, keď úmyselne zhrešíme. Božia láska nie je reakcia na našu lásku. Boh sám je Láska a my milujeme, pretože On prv miloval nás. Môžeme poznať a spoznávať dokonalú lásku a tiež nechať sa Ňou viesť, ale len kvôli tomu, že nám ju Boh zjavoval a najjasnejšie zjavil v Ježišovi Kristovi.

Boh nám odpúšťa tak ako otec v tom známom podobenstve o márnotratom synovi. Keď k Bohu prichádzame a úprimne Ho prosíme o odpustenie, prijíma nás a obnovuje to, čo mal človek na začiatku. *Ved' ako nebo vysoko je nad zemou, tak mocná je Jeho milosť nad tými, čo sa Ho boja. Ako ďaleko je východ od západu, tak vzd'ahuje od nás naše prestúpenia.* (11 a 12. v.) Je to opäť krásny obraz. Čo môže byť od seba ďalej než nebo a zem a východ a západ? Boh má moc úplne odstrániť hriech a obnoviť to, čo z dôsledku hriechu zahynulo. Bohu na nás záleží a nie preto, že by sme boli nejak zvlášť cenný. Žalmista hovorí o nízkej trvanlivosti ľudského života: *Ved' On vie, ako sme utvorení, a v pamäti má, že sme prach. Dni človeka sú ako tráva a kvitne ako poľný kvet. Lebo ak sa vietor preženie nad ním, už ho niet, a nepozná ho viac jeho miesto.* (14-16. v.) Naše životy nemáme čím vykúpiť z otroctva hriechu, a predsa nás Boh z lásky, nekonečnej milosti a zdarma zachránil. Hoci my hynieme, Boh zostáva a Jeho milosť nikdy nepominie. V Bohu je naša jediná nádej.

Jedine Boh má nad nami absolútnu moc a posledné slovo! Chváľme Boha a k oslave volajme všetkých ostatných! Amen.